

Draga braćo i sestre,

u svakom dijelu svijeta Crkva živi kao narod koji hodi za Kristom, našim Bratom i Otkupiteljem: On, Uskrsli, rasvjetljuje nam put prema Ocu i snagom Duha posvećuje nas da bismo preobrazili svoj način života prema Njegovoj ljubavi. To je Radosna vijest, Evanđelje koje poput krvi teče našim žilama i nosi nas na putu. Put koji je danas doveo i mene ovamo, k vama!

U radosti i ljepoti naše zajednice, sabrane u ime Isusovo, otvorena srca slušamo Njegovu riječ spasenja, jer ona nas dovodi do promišljanja o razlogu i cilju zbog kojih slijedimo Gospodina. Sin Božji, postavši čovjekom, čini snažna djela da bi očitovao volju Očevu: u tami donosi svjetlo vraćajući vid slijepima, daje glas potlačenima razrješujući jezik nijemima, siti našu glad za pravednošću umnažajući kruh za siromašne i slabe. Tko sluša o tim djelima, polazi tražiti Isusa. U isti čas Gospodin gleda u naše srce i pita nas tražimo li ga iz zahvalnosti ili iz koristi, iz proračunatosti ili iz ljubavi. Jer kaže mnoštvu koje ga je slijedilo: "Tražite me ne zato što ste vidjeli znamenja, nego zato što ste jeli od onih kruhova i nasitili se" (Iv 6,26).

Njegove riječi razotkrivaju nakane onih koji ne žele susret s osobom, nego potrošnju dobara. Mnoštvo vidi Isusa kao sredstvo za nešto drugo, kao pružatelja usluga. Kad im ne bi dao jesti, Njegova djela i Njegov nauk ne bi ih zanimali.

To se događa kada se autentičnu vjeru zamijeni praznovjernom trgovačkom razmjenom, u kojoj Bog postaje idol kojega se traži samo dok nam koristi i koliko nam koristi. Čak i najljepši darovi Gospodnji, koji se uvijek brine za svoj narod, tada postaju zahtjev, nagrada ili ucjena te bivaju krivo shvaćeni upravo od onih koji ih primaju. Evanđeoski izvještaj tako nam pomaže razumjeti da postoje pogrešni razlozi za traženje Krista, ponajprije kada ga se smatra nekakvim čudotvorcem ili amajlijom. I cilj koji to mnoštvo sebi postavlja nije ispravan: ne traže učitelja kojega bi ljubili, nego vođu kojega bi častili radi vlastite koristi. Sasvim je drukčiji Isusov stav prema nama. On ne odbacuje takvo neiskreno traženje, nego ga potiče na obraćenje. Ne tjera mnoštvo, nego poziva sve da ispitamo što kuca u našem srcu. Krist nas poziva na slobodu: ne želi sluge ni klijente, nego traži braću i sestre kojima se želi potpuno darovati. Da bismo vjerom odgovorili na tu ljubav, nije dovoljno samo slušati o Isusu: potrebno je prihvatiti smisao Njegovih riječi. Nije dovoljno ni gledati što Isus čini: potrebno je slijediti i nasljedovati Njegovu inicijativu. Kada u znaku podijeljenoga kruha prepoznamo volju Spasitelja koji se daje za nas, tada se približavamo istinskom susretu s Isusom, koji postaje nasljedovanje, poslanje i život. Opomena koju Gospodin upućuje mnoštvu tako se pretvara u poziv:

"Radite, ali ne za hranu propadljivu, nego za hranu koja ostaje za život vječni" (Iv 6,27).

Tim riječima Krist pokazuje svoj pravi dar za nas: ne poziva nas na ravnodušnost prema svakodnevnom kruhu – koji, štoviše, umnaža u obilju i uči nas da ga zatražimo u molitvi – nego nas poučava kako ispravno tražiti kruh života, hranu koja nas zauvijek osnažuje. Želja mnoštva tako nalazi još veći i iznenađujuć odgovor: Isus nam ne daje hranu koja se potroši, nestane, nego kruh koji nama ne dopušta završiti, jer je hrana života vječnoga.

Njegov dar rasvjetljuje naše sadašnje vrijeme: danas, naime, vidimo kako su mnoge ljudske želje osujećene nasiljem, iskorištene silom i prevarene bogatstvom. Kada nepravda iskvari srca, kruh za sve postaje vlasništvo malobrojnih.

Pred tim zlima Krist sluša vapaj narodâ i obnavlja našu povijest: iz svakoga pada nas podiže, u svakoj patnji nas tješi, u poslanju nas hrabri. Kao Kruh živi koji nam uvijek daje – Euharistija – tako i Njegova povijest nema kraja te zato uklanja kraj, to jest smrt, iz naše povijesti, koju Uskrsli otvara snagom svoga Duha. Krist živi! On je naš Otkupitelj. To je Evanđelje koje dijelimo, čineći braćom sve narode zemlje. To je navještaj koji grijeh pretvara u oprostjenje. To je vjera koja spašava život!

Uskrsno svjedočanstvo, dakle, doista se odnosi na Krista, Raspetoga, koji je uskrsnuo, ali se upravo stoga odnosi i na nas: u Njemu progovara navještaj našega uskrsnuća. Nismo došli na svijet da bismo umrli. Nismo rođeni da bismo postali robovi – ni pokvarenosti tijela, ni pokvarenosti duše: svaki oblik tlačenja, nasilja, izrabljivanja i laži poricanje je Kristova uskrsnuća, vrhovnoga dara naše slobode. To oslobođenje od zla i smrti ne događa se samo na svršetku vremena, nego u svakodnevnoj povijesti. Što nam je činiti da taj dar prihvatimo? Samo nam Evanđelje odgovara: “Djelo je Božje da vjerujete u onoga koga je on poslao” (Iv 6,29).

Da, vjerujemo! Danas to zajedno izgovaramo snažno i sa zahvalnošću Tebi, Gospodine Isuse. Želimo Te slijediti i služiti Ti u svome bližnjemu: Tvoja je riječ za nas pravilo života, mjerilo istine.

“Blaženi koji hode u zakonu Gospodnjem” (usp. Ps 119/118,1) – tako smo pjevali u psalmu. Predragi, Gospodin je taj koji označuje put toga hoda, a ne naše žurbe ni prolazne moderne struje. Stoga, slijedeći Isusa, crkveni hod uvijek je “crkveni hod uskrsnuća i nade” (usp. apost. pob. *Ecclesia in Africa*, 13), kako je rekao sveti Ivan Pavao II. u apostolskoj pobudnici Africi: u tom mudrom smjeru nastavimo! S Evanđeljem u srcu imat ćete hrabrosti pred poteškoćama i razočaranjima: put koji nam je Bog otvorio nikada ne nestaje. Gospodin hodi ukorak s nama da bismo mogli ići Njegovim putem. Sam Krist daje smjer i snagu tome hodu – hodu koji želimo sve više učiti živjeti onako kako treba, to jest sinodalno.

Posebno, “Crkva naviješta Radosnu vijest ne samo navještajem riječi koju je primila od Gospodina, nego i svjedočanstvom života, po kojem Kristovi učenici polažu račun o vjeri, nadi i ljubavi koje nose u sebi” (isto, 55).

Dijeleći Euharistiju, Kruh života vječnoga, pozvani smo služiti svome narodu predanjem koje podiže iz svakoga pada, koje obnavlja ono što nasilje razara i s radošću dijeli bratske veze. Po nama djelotvorna gorljivost božanske milosti donosi obilne plodove osobito u nevoljama, kao što pokazuje primjer prvomučenika Stjepana (usp. Dj 6,8-15).

Predragi, svjedočanstvo mučenika i svetaca ohrabruje nas i potiče na hod nade, pomirenja i mira, na kojem Božji dar postaje čovjekova zauzetost u obitelji, u kršćanskoj zajednici i u građanskom društvu. Hodeći zajedno, u svjetlu Evanđelja, Crkva u Angoli raste onom duhovnom plodnošću koja započinje Euharistijom i nastavlja se cjelovitom brigom za svaku osobu i sav narod. Osobito je živost zvanja koju doživljavate znak odgovora na dar Gospodnji, uvijek velikodušan onima koji ga primaju čista srca. Po Kruhu novoga života koji danas dijelimo, možemo nastaviti hod cijele Crkve kojoj je cilj Kraljevstvo Božje, za svjetlo vjera, a za dušu ljubav.